

Хайде, де! Да не си пъкъ умрѣлъ, бе Стояне?

Стоянъ (скача изведнажъ и извиква силно). Не съмъ.

Иванъ. Ей че ме изплаши! Повече отъ мечката! Ами защо не се обаждашъ, като тевикамъ?

Стоянъ. За да видя колко си ми приятель!

Иванъ. Че не съмъ ли?

Стоянъ. Като се качи на дървото ли?

Иванъ. Че да си се качилъ и ти.

Стоянъ. Тъй ли? Та нито ти, нито азъ — ами и двамата на мечката въ устата!

Иванъ. А ти защо падна — отъ страхъ ли?

Стоянъ. Не — ами защото съмъ чувалъ, че мечка умрѣло не ядяла — и азъ се престорихъ на умрѣлъ. Не мърдахъ, спрѣхъ да дишамъ и толкозъ.

Иванъ. Уменъ си билъ брей, Стояне! (Разсмива се).

Стоянъ. А защо се смѣшешъ такъвъ?

Иванъ. Защото е смѣшно. Слушай, Стоене, не се сърди, ами кажи, че страшно ме гъделичка да зная — какво ти пришепна мечката на ухото, когато те душеше.

Стоянъ. Тя ми пришепна: „Другъ пжтъ да не трѣгвашъ съ такъвъ приятель, който въ беда мисли само за себе си!“

Светославъ Камбуровъ

АРАПЪ САМБО И СЛОНЧО

Слънцето се спрѣло — като огънь грѣе. Самбо слонча яха и весело пѣе:

— Бързай, бързай, слончо, — тихъ подслонъ да стигнемъ! Да хапнемъ, да пийнемъ, на сѣнка да мигнемъ!

Скоро една сграда предъ тѣхъ се изпрѣче. Самбо на слугата викна отдалече:

— Портитѣ отваряй — мой слончо да влѣзе, та ситѣ и доволень отукъ да излѣзе!

Слугата, усмихнатъ, низкъ поклонъ стори и главната порта широко разтвори.

Слончо се промъкна и въ трема отиде, па почна да лапа де каквото види.

Лапа, лапа, лапа — тройно дебелъ стана. Рече да излѣзе, порта го не хвана.

Самбо се уплаши. Хубота му хваща. Дърпа, дърпа, дърпа — той се не поклаща.

Поотдѣхна Самбо, па новъ напънъ стори. Поклати се слончо и пжтъ си разтвори. Но цѣлата сграда издъно събори, и Самба търкулна съ краката нагоре!

Ранъ-Босилекъ